

Arrest

nr. 176 117 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DELTOUR *loco* advocaat L. DEHAENE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 28 januari 1993. U heeft uw hele leven in uw ouderlijk huis gewoond te Rusafa in de Al-Fadal wijk. U bent een sjjiitische Arabier van etniciteit, behorend tot de stam (ashira) Al-Gburi.

Uw vader, (G.,S.M.), is een ambtenaar bij het Ministerie van Industrie. Uw moeder is (A.-S.S.S.A.). Zij oefent geen beroepsactiviteit uit. Uw ouders zijn echter gescheiden en u heeft uw vader niet meer gezien sinds 2005. Sinds de scheiding is de broer van uw vader, (W.M.), bij uw moeder komen inwonen met zijn gezin en heeft hij de financiële zorg voor het huishouden op zich genomen.

(W.M.) was taxichauffeur van beroep. U heeft nog één broer en één zus. U moeder verblijft nu bij familie in Karch, Al- Ghazaliya wijk. Vanaf uw 15e levensjaar bent u begonnen met werken als metaalbewerker. U heeft deze functie onafgebroken uitgeoefend tot de dag van uw arrestatie op 6 juli 2015.

Op 6 juli 2015 kwam uw oom aan moederszijde, Omar (S.S.), bij u eten. Hij was in het verleden lid van de Sahwa, een soenitische militante groepering die vroeger tegen al-Qaida vocht. Hoewel hij naar de Koerdische stad Suleimaniya vluchtte om een arrestatie van het Iraakse leger te ontlopen, is hij ten tijde van de ramadan naar Bagdad afgereisd. De voorlaatste keer dat hij in Bagdad geweest was, was drie jaar daarvoor. Na eerst wat kennissen en vrienden te hebben ontmoet in de Al-Fadal wijk is hij bij uw ouderlijk huis aangekomen om bij uw gezin een maaltijd te nuttigen. Tijdens zijn bezoek op 6 juli 2015 vond er een inval plaats in uw ouderlijk huis. Daarbij waren mannen in militair uniform aanwezig en twee mannen in burgerkleding. De twee mannen in burgerkleding kon u herkennen, als zijnde (A.A.T.) en (A.S.), beide lid van de Abu Telian bende. Een algemeen gekende sjiitische criminele bende in uw wijk, die nauwe banden zou onderhouden met de overheid. (A.A.T.) wees met zijn vinger naar u en Omar. Dat was voldoende reden om jullie beide te arresteren. U werd afgevoerd met uw T-shirt over uw hoofd, waardoor u niet meer kon zien wat er vervolgens gebeurde. U hoorde uw oom (W.) roepen, waarna u hoorde dat er schoten waren gelost.

U en uw oom Omar zouden zijn meegenomen naar de gevangenis van Jarr'am al Azamiya. Tijdens de arrestatie en tijdens uw verblijf in de gevangenis bent u vernederd geweest en geslagen. De vernederingen bestonden uit het roepen van woorden als: soenniet, Baathist en terrorist. Ook zouden de cipiers gedreigd hebben u met een fles te verkrachten. Eén van de cipiers wist dit te verhinderen, door te stellen dat u Ali heet, vernoemd naar Imam Ali, een sjiitische heilige.

Na vier dagen zouden ze u om een telefoonnummer hebben gevraagd om een familielid van u te kunnen bellen. U gaf het nummer van (A.H.), de man van uw tante, omdat het een gemakkelijk nummer was en u dacht dat hij u wel kon helpen. (A.H.) is een sjiïet en heeft een bedrijf dat bouwkransen verhuurt. Van uw familie werd 25.000 dollar (USD) gevraagd als losgeld voor uw vrijheid en voor uw oom Omar werd er 80.000 dollar (USD) gevraagd. Uw moeder heeft haar juwelen verkocht en geld geleend bij (A.H.) om de volledige som van 25.000 dollar (USD) te kunnen betalen. Voor uw oom Omar kon er niks gedaan worden. Het bedrag was te hoog en Omar heeft enkel zijn vrouw en kinderen. Niemand anders kon hem helpen. U bent zeven dagen na het telefonisch contact, tussen uw ontvoerders en (A.H.), vrijgelaten. Dat was op 17 juli 2015.

Op 17 juli 2015 stond (A.H.) u op te wachten aan de poort van de gevangenis samen met zijn vriend en buurman Jamal. Jamal is een hooggeplaatste officier in het Iraakse leger. In eerste instantie zou Jamal hebben gefungeerd als tussenpersoon in de onderhandelingen omtrent uw vrijlating. Later heeft u verklaard dat Jamal enkel (A.H.) heeft vergezeld, omdat het goed is een zwaar of belangrijk persoon naast u te hebben in dit soort aangelegenheden. Hoewel er onderhandelingen zouden hebben plaatsgevonden om u vrij te krijgen is er niet geprobeerd om het bedrag te verlagen en is er ook geen poging ondernomen om Omar vrij te krijgen. Het bedrag voor Omar was immers veel te groot en het zou gevaarlijk zijn om iets proberen te regelen voor een soenniet.

Uw vrijlating op 17 juli 2015 gebeurde op last van een gerechtelijk bevel, uitgevaardigd door de procureur verbonden aan de rechtbank van Rusafa afdeling terrorismezaken en onderschreven door de agent van dienst met de naam Hasan. De reden van uw vrijlating was dat er niet kon worden vastgesteld dat u betrokken was bij enige vorm van terrorisme. De reden dat ze u deze brief meegaven was dat u zo geen proces kon aanspannen tegen uw belagers omwille van uw vermeende ontvoering.

Toen u op 17 juli 2015 weer thuis kwam, vernam u dat (W.) was doodgeschoten op het moment van uw arrestatie op 6 juli 2015. De kopie van de overlijdensakte vermeldt 8 juli 2015 als dag van overlijden. Het lijk werd op 6 juli 2015 al binnengebracht in het Al Tab Blidly ziekenhuis. Het lijk werd echter pas vrijgegeven op 8 juli, omdat men op 7 juli nog een autopsie op het lichaam wou verrichten.

Op 21 juli 2015 heeft u een identiteitskaart (ID kaart) aangevraagd, die u nog dezelfde dag heeft gekregen. Met deze ID kaart heeft u op dezelfde dag uw paspoort (PP) aangevraagd. Het was voldoende om de vrijlatingsbrief te tonen om nieuwe identiteitspapieren te bekomen. Op 23 juli 2015 werd uw paspoort afgegeven.

Op 8 augustus 2015 verliet u Irak. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Istanboel in Turkije gereisd. U heeft daar op de luchthaven de smokkelaar ontmoet, die u geholpen heeft met uw verblijf in Turkije en later met uw reis naar Griekenland. Op 13 augustus 2015 bent u per rubberboot naar Griekenland afgereisd, via een reis langs enkele Balkan landen, Oostenrijk en Duitsland, bereikte u vervolgens België op 26 augustus 2015. Op 27 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: originele kieskaart, nationaliteitsbewijs en identiteitskaart; en kopieën van: paspoort, ID kaart broer (A.), brief Asiacell, brief onderzoeksrechter, brief opvraging telefoonnummers Asiacell, overlijdensakte (W.M.), vrijlatingsbrief.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet u, maar uw oom, Omar (S.S.), het voorwerp van vervolging was. U was in feite een willekeurig slachtoffer, omdat u toevallig aanwezig was toen uw oom Omar bij u kwam eten op 6 juli 2015. U heeft uw hele leven in de AL-Fadal wijk gewoond, een soennitische enclave in het overwegend sjiitische Rusafa. U heeft verklaard dat u, ondanks de openlijke aanwezigheid van de sjiitische criminele bende van Abu Talian, nooit last heeft gehad van enige vorm van vervolging, niet door Abu Talian of een andere militie, noch door de overheid (gehoorverslag CGVS, dd. 19/4/2016, p. 20).

Vervolgens bent u er niet in geslaagd om uw asielmotieven aannemelijk te maken. U haalt een veelheid aan redenen aan waarom u moet vrezen voor vervolging. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de feitelijkheid van de gebeurtenissen die daaraan ten grondslag liggen.

De eerste reden is dat u onterecht werd gearresteerd en onmenselijk werd behandeld tijdens uw gevangenschap. Op 6 juli 2015 werd u gearresteerd door mannen in militair uniform, bijgestaan door twee mannen in burgerkleding die u kon herkennen, als zijnde (A.A.T.) en (A.S.). Beide lid van de Abu Talian bende. (A.A.T.) wees met zijn vinger naar u en uw oom Omar, dat was voldoende reden om jullie beide te arresteren. Daarna zouden ze u en uw oom Omar meegenomen hebben naar de gevangenis van Jarr'am al Azamiya. U verklaarde dat u tijdens de arrestatie en tijdens uw verblijf in de gevangenis meermaals werd vernederd en geslagen. De vernederingen bestonden uit het roepen van woorden als: soenniet, Baathist en terrorist (CGVS, p.19). U verklaarde eveneens dat één cipier ongemaskerd rondliep en dat ze elkaar bij de achternaam noemden. Hoewel u dat goed kon horen en zien, omdat de deur van uw cel uit metalen baren bestond met openingen, heeft u op geen enkel moment contact gehad met andere gevangenen. U hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat communicatie onmogelijk was, omdat u alleen in de cel zat en uitkeek op een muur (CGVS, p. 19-20). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat u op geen enkel moment contact heeft kunnen hebben met medegevangenen. Uw vermeende verblijf in de gevangenis is derhalve weinig aannemelijk.

Vervolgens werd u op 17 juli 2015 vrijgelaten op last van een gerechtelijk bevel, uitgevaardigd door de procureur verbonden aan de rechtbank van Rusafa afdeling terrorismezaken en onderschreven door de agent van dienst met de naam Hasan (vrijlatingsbrief, als bijlage in de groene map). Dit document ontkracht in zijn geheel uw verhaal, zijnde het slachtoffer van een ontvoering. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat een criminele bende van geringe faam ook maar in staat zou kunnen zijn om politieagenten en een procureur verbonden aan de rechtbank van Rusafa zo ver te krijgen om, gebruik makend van de officiële instellingen en procedures, betrokken te zijn bij daden van ontvoering. Uw uitleg dat de officiële instanties u deze vrijlatingsbrief gegeven hebben om te verhinderen dat u een rechtszaak tegen hen zou kunnen aanspannen (CGVS, p.15), is volstrekt ongeloofwaardig. De reden van uw vrijlating was dat er niet kon worden vastgesteld dat u betrokken was bij enige vorm van terrorisme (CGVS, p.11). In het onwaarschijnlijke geval dat u werkelijk gearresteerd bent geweest door de Iraakse politie, kan er geen sprake meer zijn van een eventuele vrees voor vervolging. Uw vrijlatingsbrief staft immers uw onschuld in eender welke betrokkenheid bij terroristische activiteiten.

De tweede reden is dat het eigenlijk niet ging om een arrestatie, maar dat uw belagers u in feite hebben ontvoerd. Er werd dan ook losgeld geëist. Voor u moest er 25.000 USD betaald worden en voor uw oom Omar 80.000 USD. Na vier dagen gevangenschap hebben uw belagers van u een telefoonnummer gevraagd. U gaf het nummer van (A.H.), de man van uw tante, omdat het een gemakkelijk nummer was en u dacht dat hij u wel kon helpen. Uw moeder heeft haar juwelen verkocht en geld geleend bij (A.H.) om de volledige som van 25.000 USD te kunnen betalen. Voor uw oom Omar kon er niks gedaan worden. Het bedrag was te hoog en Omar heeft enkel zijn vrouw en kinderen. Niemand anders kon hem helpen, ook de Sahwa niet. U heeft verklaard dat er op geen enkel moment is geprobeerd om op dit bedrag af te dingen (CGVS, p. 16). Uit beschikbare informatie van het CGVS blijkt dat afdingen in een dergelijke situatie de norm is. Het is zelfs zo dat niet afdingen op het bedrag een bijkomend gevaar kan inhouden, omdat er dan een incentive bestaat om het bedrag nog te verhogen of de persoon voor een tweede keer te ontvoeren. Gemiddeld genomen wordt er slechts 10% van het oorspronkelijke bedrag betaald. Hoewel ontvoerders van zeer diverse pluimage zijn, zijn sjiitische milities doorgaans enkel uit op het ontvoeren van hooggeplaatste soennitische leiders (zie administratief dossier, *Criminals, Militias, and Insurgents: Organized Crime in Iraq*, p. 115, p. 120). Sjiitische milities staan onder grote druk om een verdere escalatie van het sektarisch geweld te voorkomen (zie administratief dossier, *Iraq's sectarian crisis reignites as shi'a militias execute civilians and remobilize*, p. 5-6).

Het zou dan ook verbazen dat een relatief kleine sjjiitische criminele bende met steun van de overheid een dergelijke ontvoering zou kunnen organiseren. De bende van Abu Telian komt niet voor op een lijst van 48 gekende militante organisaties (zie administratief dossier, Foreign Relations Bureau Iraq: Militias listed in Iraq).

U heeft verklaard dat Omar het doelwit was van de ontvoering, omwille van zijn naam, zijn soennitische geloofsovertuiging en zijn voormalige lidmaatschap van de Sahwa-beweging (CGVS, p.16). De Sahwa is een soennitische militante groepering die vroeger tegen al-Qaida vocht. U verklaarde bovendien dat Omar werd gezocht door het Iraakse leger. Nadat de Amerikanen zich hadden teruggetrokken uit Irak kwam het leger hem arresteren, waarna hij naar Suleimaniya in de Koerdische regio is gevlucht (CGVS, p. 6). Vervolgens heeft u verklaard dat hij nooit eerder problemen heeft gehad, hij was alleen gewoon lid van de Sahwa (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de vraag hoe men dan wist dat hij in de wijk was, heeft u verklaard dat hij eerst vrienden en kennissen is gaan begroeten voordat hij naar uw ouderlijk huis kwam. Waarschijnlijk heeft iemand met kwade bedoelingen hem daar gezien (CGVS, p.17). Een erg onwaarschijnlijke stap voor iemand die in het verleden nog gezocht is geweest door het leger. Gevraagd naar een bewijs van arrestatie of iets anders met zijn naam erop, die hem in verband kan brengen van vervolging, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.17). Op de vraag waarom er een verschillend bedrag voor u en Omar werd gevraagd, leek enkel zijn woonplaats en vermeende betrokkenheid bij de Sahwa een mogelijk motief te zijn (CGVS, p.20). Het is dus uitgesloten dat Omar een highprofile doelwit was. Dit wordt nog maar eens bevestigd dat niemand bereid was om losgeld voor hem te betalen. U verklaarde immers dat er voor hem geen geld meer was. Hij heeft enkel zijn vrouw en kinderen en geen connectie bij de Sahwa om hem te helpen (CGVS, p. 16, p.20). Het is bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat Omar op enig moment het doelbewuste doelwit was van een ontvoering op basis van zijn profiel. Het CGVS kan dan ook niet anders concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de feitelijkheid van de door u geschetste gebeurtenissen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Vooreerst heeft u verklaard dat de vriend van uw oom (A.H.), met de naam Jamal, een hoge officier in het Iraakse leger is. Uw oom heeft hem gevraagd om als tussenpersoon op te treden. Hij zou de onderhandelingen hebben geleid met de ontvoerders (CGVS, p. 14). Naderhand heeft u verklaard dat Jamal eigenlijk niks heeft gedaan. Hij zou enkel ter bescherming dienen en was een belangrijk persoon aan de kant van uw oom. Uiteindelijk moest uw oom onderhandelen met een officier van de overheid over uw vrijlating (CGVS, p.15). Nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, paste u uw eerdere twee verklaringen aan door te stellen dat Jamal in het geheel niet heeft gediend als tussenpersoon. Hij zou enkel uw oom vergezeld hebben (CGVS, p.17). Tijdens het gehoor gebruikte u telkens de Arabische term "Wasit", wat effectief tussenpersoon betekent. Later gebruikte u de Arabische term "Murafaqa", wat zoveel als begeleider betekent. U verklaarde dat een eventuele tussenkomst van Jamal een persoonlijk gevaar voor hemzelf kon inhouden (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen rondom de rol van Jamal, heeft u het belang van zijn aanwezigheid geminimaliseerd. Echter moet worden vastgesteld dat puur zijn aanwezigheid al een gevaar voor hem persoonlijk kon opleveren en dat het weinig waarschijnlijk is dat uw oom (A.H.) de hulp heeft ingeroepen van een hooggeplaatste officier in het leger, maar dat zijn functie geheel los staat van zijn rol als "begeleider". Dit is des te meer ongeloofwaardig gelet op uw eerdere verklaring dat uw oom een belangrijk persoon nodig zou hebben naast hem tijdens de onderhandelingen, iemand die hem kan beschermen (CGVS, p.15). Het verbaast dan ook dat er niks voor Omar gedaan kon worden. Het argument dat er geen geld meer was voor Omar houdt geen steek. Uw familie kon gemakkelijk aan de ontvoerders bewijzen dat ze niet de financiële middelen hadden om de totale som voor u en Omar te betalen. De enige kostwinner in het huishouden was (W.) en hij moest uit het inkomen van een taxichauffeur twee gezinnen onderhouden, zijn eigen en dat van uw moeder (CGVS, p. 5-6). Bovendien is door zijn vermeende dood die bron van inkomsten komen te vervallen.

Daarnaast heeft u verklaard dat u werd afgevoerd met uw T-shirt over uw hoofd, waardoor u niet meer kon zien wat er vervolgens gebeurde. U hoorde uw oom (W.M.) roepen, waarna u hoorde dat er schoten waren gelost (CGVS, p. 15-16). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat (W.) trachtte om de belagers tegen te houden (vragenlijst DVZ, dd. 24/2/2016, p.2). Geconfronteerd met deze discrepantie werd er aan u gevraagd om de gebeurtenissen die tot de dood van (W.) hebben geleid nog eens uit te leggen. U verklaarde vervolgens dat de belagers ook hebben geprobeerd om (W.) te arresteren, maar dat hij zich verzette tegen zijn eigen arrestatie en daarom werd doodgeschoten (CGVS, p. 19). U geeft hier drie tegenstrijdige verklaringen die elkaar uitsluiten. Enkel u en Omar werden aangewezen en gearresteerd, vervolgens werd ook (W.) gearresteerd, maar verzette hij zich. Dan weer wou hij verhinderen dat u en Omar werden gearresteerd.

Gegeven dat ook nog eens zijn overlijdensakte geen uitsluitel kan geven over de dag van overlijden doet ernstig vermoeden dat deze gebeurtenis nooit heeft plaatsgevonden. De kopie van de overlijdensakte vermeldt immers 8 juli 2015 als dag van overlijden. U verklaarde dat het lijk op 6 juli 2015 al werd binnengebracht in het Al Tab Blidly ziekenhuis. Het lijk werd echter pas vrijgegeven op 8 juli, omdat men op 7 juli nog autopsie op het lichaam wou verrichten. Het zou gebruikelijk zijn om het overlijden te dateren op de dag dat het lichaam wordt vrijgegeven aan de familie (CGVS, p.18). Dit lijkt bijzonder onwaarschijnlijk en zou enkel van nut zijn als uw familie hier specifiek om zou hebben gevraagd, omwille van een belangrijke persoonlijke reden. In uw geval ontkracht dit document de feitelijkheid van de rol van (W.) ten tijde van uw arrestatie op 6 juli 2015. Het CGVS kan dan ook niet anders dan concluderen dat u er niet in bent geslaagd om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Tot slot moet er ernstig getwijfeld worden aan uw opgegeven reden dat u zich niet tot uw eigen overheid kon wenden, louter omdat u soenniet bent. U verklaarde immers dat het een gevaar voor u zou zijn als soenniet om een klacht in te dienen. De overheid is immers sjiitisch en ze zouden elkaar altijd beschermen (CGVS, p.18). Nochtans heeft u goede banden met de overheid, u kon immers binnen één dag een nieuwe identiteitskaart krijgen en twee dagen later werd uw nieuwe paspoort al afgegeven. De vrijlatingsbrief zou voldoende zijn, om zo snel aan nieuwe documenten te komen. Bovendien kon u uw oude paspoort niet neerleggen. Echter maakt deze brief geen melding van enig verlies van uw identiteitsdocumenten. Uit de beschikbare informatie van het CGVS blijkt dat de aanvraag van een paspoort gemakkelijk enkele weken kan duren en dat het gepaard gaat met een groot aantal formaliteiten waaraan voldaan moet zijn (zie administratief dossier, Algemeen ambtsbericht Irak 2012, p. 58-61). De snelheid en omstandigheden waarmee u nieuwe documenten heeft gekregen is zo uitzonderlijk, dat u bezwaarlijk kunt spreken dat de overheid u niet wil helpen enkel vanwege het feit dat u soenniet bent. De brief die u voorlegde van de onderzoeksrechter, waarin deze uw moeder vraagt om bij Asiacelel telefoonnummers op te vragen (CGVS, p.10), bewijst dat overheid zich wel degelijk bereidwillig heeft verklaard om u en uw familie te helpen.

Uw argument dat u niet terug kan naar Irak, omdat u van uw oom Arkan bloedwraak moet plegen op de daders van de dood op (W.) (CGVS, p. 20-21) , is volstrekt ongeloofwaardig. Hoe kan u nou wraak nemen tegen zulke machtige mensen die zelfs geïnfiltreerd zijn in de hoogste regionen van de overheid? U hiermee geconfronteerd, wijst u alleen maar op traditie en de wil van uw oom Arkan. Dit is niet geloofwaardig. Uw ervaringen in Irak zijn volstrekt ongeloofwaardig en de door u neergelegde documenten zijn niet in staat om deze ongeloofwaardigheid te herstellen. U legt immers enkel kopieën voor van documenten die uw verhaal moeten staven, meer bepaald uw paspoort, overlijdensakte en vrijlatingsbrief. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal

burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift "*houdende beroep tot nietigverklaring*" op dat hij soenniet is. Bijgevolg staat in het feitenrelaas in de bestreden beslissing foutief vermeld dat hij sjiiet is.

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij verwijst hiernaar voor de aangevoerde feiten en naar het gegeven dat er in Irak groeperingen en milities actief zijn. "*Ook het CGVS erkent dat verzoeker weldegelijk ontvoerd werd in ruil voor losgeld*".

2.1.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De motivering van het CGVS is subjectief en eenzijdig opgesteld met als bedoeling de asielaanvraag te kunnen weigeren. Het CGVS oordeelt op basis van veronderstellingen die het niet kan staven dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen contact kon hebben met medegevangenen.

Ook het argument dat de groep rond Abu Telian geen dergelijke documenten kan opmaken is een loutere veronderstelling.

Verzoeker vraagt zich af op welke feiten het CGVS zich baseert om te komen tot de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat er geen ruimte was voor onderhandelingen over het losgeld aangezien dit de norm is. Opnieuw betreft het een loutere veronderstelling.

De rol van Jamal wordt ongeloofwaardig bevonden op basis van een veronderstelling en zonder enige feitelijke onderbouwing. Bovendien werd hierover geen verdere duiding gevraagd en werd dit reeds na het gehoor opgemerkt door verzoekers advocaat.

Dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten betreft opnieuw een veronderstelling. Zulke veralgemening kan niet aangewend worden om de neergelegde documenten als vervalsingen te beoordelen. Het CGVS dient hiervoor precies aan te duiden waarom het *in casu* om vervalsingen gaat.

De motivering is volgens verzoeker bovendien tegenstrijdig omdat het CGVS de situatie in Irak Bagdad erkent doch desalniettemin besluit dat verzoeker, die afkomstig is van Bagdad en werd gearresteerd of ontvoerd, niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.1.4. Verzoeker stelt ondergeschikt in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS verwijst zelf naar de evaluatie van de veiligheidssituatie door UNHCR in oktober 2014. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten in aanmerking komen voor bescherming. Er is sprake van een gewapend conflict, waarbij ook de sjiitische milities overgaan tot geweld tegen individuele burgers zoals verzoeker. Het CGVS heeft in de bestreden beslissing zelf toegegeven dat verzoeker minstens werd ontvoerd.

2.2. Verweerder legt op 13 september 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Bij deze aanvullende nota voegt verweerder de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en een bijdrage van "*Musings on Iraq*" van 16 augustus 2016.

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Waar verzoeker stelt hij een soenniet is en dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij een sjiit is, blijkt dat dit een materiële vergissing betreft. In het feitenrelaas (pagina 1) staat inderdaad vermeld dat hij een "sjiitische Arabier" is maar in de motivering (pagina 4) wordt zijn situatie ten aanzien van de overheid als soenniet getoetst.

Verzoeker stelt mee het slachtoffer te zijn geweest van de arrestatie, dan wel ontvoering van zijn oom.

Hij laat de bestreden beslissing echter volledig ongemoeid waar gesteld wordt dat hij omtrent het cruciale element in zijn relaas tegenstrijdige verklaringen aflegde. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

"Daarnaast heeft u verklaard dat u werd afgevoerd met uw T-shirt over uw hoofd, waardoor u niet meer kon zien wat er vervolgens gebeurde. U hoorde uw oom (W.M.) roepen, waarna u hoorde dat er schoten waren gelost (CGVS, p. 15-16). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat (W.) trachtte om de belagers tegen te houden (vragenlijst DVZ, dd. 24/2/2016, p.2). Geconfronteerd met deze discrepantie werd er aan u gevraagd om de gebeurtenissen die tot de dood van (W.) hebben geleid nog eens uit te leggen. U verklaarde vervolgens dat de belagers ook hebben geprobeerd om (W.) te arresteren, maar dat hij zich verzette tegen zijn eigen arrestatie en daarom werd doodgeschoten (CGVS, p. 19). U geeft hier drie tegenstrijdige verklaringen die elkaar uitsluiten. Enkel u en Omar werden aangewezen en gearresteerd, vervolgens werd ook (W.) gearresteerd, maar verzette hij zich. Dan weer wou hij verhinderen dat u en Omar werden gearresteerd."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien zij door verzoeker niet wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Verder wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondergraven door de terechte vaststelling dat de door hem neergelegde overlijdensakte zijn verklaringen ontkracht. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Gegeven dat ook nog eens zijn overlijdensakte geen uitsluitel kan geven over de dag van overlijden doet ernstig vermoeden dat deze gebeurtenis nooit heeft plaatsgevonden. De kopie van de overlijdensakte vermeldt immers 8 juli 2015 als dag van overlijden. U verklaarde dat het lijk op 6 juli 2015 al werd binnengebracht in het Al Tab Blidly ziekenhuis. Het lijk werd echter pas vrijgegeven op 8 juli, omdat men op 7 juli nog autopsie op het lichaam wou verrichten. Het zou gebruikelijk zijn om het overlijden te dateren op de dag dat het lichaam wordt vrijgegeven aan de familie (CGVS, p.18). Dit lijkt bijzonder onwaarschijnlijk en zou enkel van nut zijn als uw familie hier specifiek om zou hebben gevraagd, omwille van een belangrijke persoonlijke reden. In uw geval ontkracht dit document de feitelijkheid van de rol van (W.) ten tijde van uw arrestatie op 6 juli 2015."

Verzoeker laat ook deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de wijze waarop hij vrij kwam. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Vooreerst heeft u verklaard dat de vriend van uw oom (A.H.), met de naam Jamal, een hoge officier in het Iraakse leger is. Uw oom heeft hem gevraagd om als tussenpersoon op te treden. Hij zou de onderhandelingen hebben geleid met de ontvoerders (CVGS, p. 14).

Naderhand heeft u verklaard dat Jamal eigenlijk niks heeft gedaan. Hij zou enkel ter bescherming dienen en was een belangrijk persoon aan de kant van uw oom. Uiteindelijk moest uw oom onderhandelen met een officier van de overheid over uw vrijlating (CGVS, p.15). Nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, paste u uw eerdere twee verklaringen aan door te stellen dat Jamal in het geheel niet heeft gediend als tussenpersoon. Hij zou enkel uw oom vergezeld hebben (CGVS, p.17). Tijdens het gehoor gebruikte u telkens de Arabische term "Wasit", wat effectief tussenpersoon betekent. Later gebruikte u de Arabische term "Murafaqa", wat zoveel als begeleider betekent. U verklaarde dat een eventuele tussenkomst van Jamal een persoonlijk gevaar voor hemzelf kon inhouden (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen rondom de rol van Jamal, heeft u het belang van zijn aanwezigheid geminimaliseerd. Echter moet worden vastgesteld dat puur zijn aanwezigheid al een gevaar voor hem persoonlijk kon opleveren en dat het weinig waarschijnlijk is dat uw oom (A.H.) de hulp heeft ingeroepen van een hooggeplaatste officier in het leger, maar dat zijn functie geheel los staat van zijn rol als "begeleider". Dit is des te meer ongeloofwaardig gelet op uw eerdere verklaring dat uw oom een belangrijk persoon nodig zou hebben naast hem tijdens de onderhandelingen, iemand die hem kan beschermen (CGVS, p.15)."

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. Deze zijn namelijk niet gebaseerd op loutere veronderstellingen doch op verzoekers eigen tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen. Het verwijt dat er geen nadere duiding werd gevraagd over de rol van Jamal, is bovendien niet dienstig. De voormelde verklaringen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de gedane vaststellingen vinden hierin steun. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om het CGVS te verwijten dat er nadere duiding gevraagd had moeten worden doch vervolgens, hoewel hij daartoe de kans heeft middels het onderhavige verzoekschrift, zelf niet de minste bijkomende duiding omtrent zijn voormelde gezegden te verschaffen.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de militie die hem viseerde. In de vragenlijst van het CGVS gaf hij aan niet te weten door welke militie(s) hij geïdiseerd werd. Hij had het, wanneer hij zijn relaas uiteenzette, dan ook steeds over "De milities" (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS stelde verzoeker echter dat hij werd geïdiseerd door een problemen kende met een militie die "De bende van Abu Telian" heet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13).

Verzoeker omschreef de voormelde (sjiitische) militie blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien als een machtige militie die de steun genoot van de overheid en die tot in de hoogste regionen in de overheid geïnfiltreerd was. Derhalve is het bevreemdend dat deze militie niet voorkomt op de lijsten van de in Irak gekende militante organisaties in het administratief dossier (map 'landeninformatie').

Verder staan verzoekers gedragingen na zijn beweerde vrijlating haaks op zijn vermeende vrees ten aanzien van een machtige militie met sterke overheidsbanden. Verzoeker begaf zich de dagen nadien immers meermaals in het openbaar en richtte zich herhaald tot de overheid om identiteitsdocumenten te bekomen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De identiteitsdocumenten kunnen hoogstens verzoeker identiteit aantonen doch bevatten geen gegevens die de voormelde vaststellingen kunnen ontcrachten.

De overige documenten worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'documenten') dat er in Irak met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven worden deze documenten niet neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat aan zulke stukken enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Derhalve kan aan de voormelde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Inzake de vrijlatingsbrief wordt tevens terecht gemotiveerd:

"Vervolgens werd u op 17 juli 2015 vrijgelaten op last van een gerechtelijk bevel, uitgevaardigd door de procureur verbonden aan de rechtbank van Rusafa afdeling terrorismezaken en onderschreven door de agent van dienst met de naam Hasan (vrijlatingsbrief, als bijlage in de groene map). Dit document ontcracht in zijn geheel uw verhaal, zijnde het slachtoffer van een ontvoering.

Het is volstrekt ongeloofwaardig dat een criminele bende van geringe faam ook maar in staat zou kunnen zijn om politieagenten en een procureur verbonden aan de rechtbank van Rusafa zo ver te krijgen om, gebruik makend van de officiële instellingen en procedures, betrokken te zijn bij daden van ontvoering. Uw uitleg dat de officiële instanties u deze vrijlatingsbrief gegeven hebben om te verhinderen dat u een rechtszaak tegen hen zou kunnen aanspannen (CGVS, p.15), is volstrekt ongeloofwaardig. De reden van uw vrijlating was dat er niet kon worden vastgesteld dat u betrokken was bij enige vorm van terrorisme (CGVS, p.11). In het onwaarschijnlijke geval dat u werkelijk gearresteerd bent geweest door de Iraakse politie, kan er geen sprake meer zijn van een eventuele vrees voor vervolging. Uw vrijlatingsbrief staft immers uw onschuld in eender welke betrokkenheid bij terroristische activiteiten.”

Waar uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient voorts te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Dit geldt des te meer nu tal van verzoekers naaste familieleden zich nog in Bagdad bevinden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4-6).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie, die door verzoeker overigens op generlei wijze wordt weerlegd of betwist, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burger-slachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS